

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15554 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat J. CALLEWAERT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 oktober 2006, verklaart er zich op 18 januari 2008 een tweede maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 23 april 2008, verstuurd op 24 april 2008.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Hazara-origine en afkomstig uit Qarabachi in de provincie Ghazni. Op 26 oktober 2006 kwam u in België aan en diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 19 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van verblijf. Op 18 januari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingen. U keerde niet terug naar Afghanistan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van een paspoort voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omwille van bedrieglijke verklaringen die hij had afgelegd in het kader van zijn asielrelaas;
 - doorheen verzoekers verklaringen heeft hij niet aannemelijk gemaakt steeds in Afghanistan te hebben gewoond waardoor er ernstige twijfels zijn betreffende zijn verblijfplaats;
 - het neergelegde paspoort kan de voorgaande appreciatie niet wijzigen.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch nieuwe elementen in dit opzicht aanbrengt. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
2. In het eerste middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 48/4 en 52 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsverplichting.
- 2.1.3. Verzoeker stelt identiteitsdocumenten van de Afghaanse Ambassade te hebben aangebracht en werpt op dat het aan elke staat toekomt om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Dit blijkt uit het artikel 1 van Verdrag van Den Haag dd. 12 april 1930 met betrekking tot conflicten in wetten van nationaliteit, hetgeen wordt bevestigd in een vonnis van 25 februari 2008 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. Gezien hij een Afghaans paspoort kan voorleggen, kan volgens verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist worden.

- 2.1.4. Daargelaten de vraag of Afghanistan ooit tot dit verdrag is toegetreden, stelt de Raad vast dat verzoekers stelling berust op een fragmentarische lezing van voormelde artikelen. Voor wat betreft de bepaling dat de staat zelf bepaalt wie haar eigen onderdanen zijn, verwijzen de artikelen 1 en 2 uitdrukkelijk naar de (nationale) wetgeving waarin de betrokken staten dit vastleggen. Aangezien verzoeker de Afghaanse nationaliteitswet niet voorlegt, is de Raad in de onmogelijkheid om na te gaan wie de Afghaanse staat als haar eigen onderdanen beschouwt. Voor wat betreft het door verzoeker neergelegde paspoort van de Afghaanse ambassade blijkt uit de bestreden beslissing dat dit werd afgeleverd op basis van verzoekers eigen verklaringen zonder dat men hierover navraag heeft gedaan in Afghanistan zelf. Aangezien uit het administratieve dossier duidelijk blijkt en zoals werd uitgewerkt in de bestreden beslissing dat verzoeker een zeer gebrekkige kennis heeft van het dagelijkse leven in Afghanistan, zou het hoogst verwonderlijk zijn dat verzoeker kennisvragen, als deze al werden gesteld op de ambassade, over Afghanistan correct zou hebben kunnen beantwoorden. Gezien de ambassade dit paspoort heeft afgeleverd louter op basis van de verklaringen van verzoeker kan dit document bijgevolg geenszins een bewijs vormen van zijn nationaliteit.
5. Verzoeker voert aan dat de vragen die gesteld werden ter beoordeling van zijn afkomst niet kunnen gesteld worden bij de beoordeling van de noodzaak aan subsidiaire bescherming en verwijst hiertoe naar artikel 52, 4° en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt met de stelling dat, gezien hij geen staatsloze is, het onderzoek zich enkel kan toespitsen op het risico in zijn land van herkomst en niet op een derde land, zelfs al was daar een gewoonlijke plaats van verblijf.
6. De Raad stelt vast dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade slechts ten aanzien van de vreemdeling waarbij er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar *zijn land van herkomst* een reëel risico op ernstige schade lijdt geldt. Uit de stukken van het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn recent verblijf en herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis van dat land. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad stelt enerzijds vast dat het onderzoek zich enkel toespitste op Afghanistan, zijn beweerde land van herkomst en geenszins op een derde land en anderzijds dat verzoeker ook niet aangeeft in welke mate er onderzoek gebeurde naar een derde land, zodat verzoekers argumentatie iedere feitelijke grondslag mist.
7. Verzoeker meent dat er voldaan is aan de drie voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker is er een gewapend conflict aan de gang wat expliciet erkend wordt door de Commissaris-generaal en is het geweld in de regio willekeurig van aard. Verzoeker meent tevens dat het risico als reëel moet worden beschouwd en niet als het tegendeel van potentieel. De beschrijving in het rapport van CEDOCA toont aan dat het reëel risico op ernstige bedreigingen aanwezig is.
8. Opnieuw dient verzoeker er op te worden gewezen dat hij niet aannemelijk maakte ooit werkelijk in Afghanistan te hebben gewoond. De bestreden beslissing omschrijft uitgebreid en op duidelijke wijze waarom er aan verzoekers beweerde verblijfplaats wordt getwijfeld. Verzoeker slaagt met enkele algemene beweringen er niet in deze twijfels te doen verdwijnen, waardoor de motivering van de bestreden beslissing dan ook gehandhaafd blijft.

9. In een tweede middel roept verzoeker de schending van de motiveringsverplichting in, de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van goede trouw.
- 2.1.10. Wat de opgeworpen schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van goede trouw betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker de vermeende schending van deze beginselen geenszins uitwerkt noch aantoon op welke wijze deze beginselen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., X.,nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., X., nr. 166.392, 8 januari 2007; R.v.St., X., nr.165.291, 29 november 2006).
- 2.1.11. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.1.12. Volgens verzoeker werd in de bestreden beslissing het statuut van de subsidiaire bescherming op basis van een foutieve motivering niet onderzocht en dient de Raad op basis van de devolutieve werking van het beroep wel degelijk de noodzaak aan subsidiaire bescherming te onderzoeken. Verzoeker meent dat de lijst van incidenten en het geweld gepleegd ten aanzien van burgers logischerwijs moet leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het CEDOCA-rapport (in andere dossiers met betrekking tot dezelfde provincie) maakt melding van een groot aantal incidenten en 30 slachtoffers, die allen het slachtoffer zijn van willekeurig geweld. Uit deze informatie blijkt volgens verzoeker ook dat het duidelijk is dat het zuiden en zuidoosten de gevaarlijkste gebieden zijn in Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van de Raad van State waarbij het ging over een persoon die uit een district kwam die niet op de lijst van het UNHCR staat.
- 2.1.13. De Raad wenst verzoeker er op te wijzen dat een asielaanvraag of een aanvraag tot subsidiaire bescherming steeds een appreciatie van een individueel dossier met eigen karakteristieken betreft. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker zijn afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis van dat land. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Het citeren van rechtspraak van de Raad van State is evenmin dienend. Deze zaak houdt geen verband met verzoekers persoonlijke situatie. Bovendien wenst de Raad te benadrukken dat in de continentale rechtstraditie rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de devolutieve werking van het beroep, dient de Raad verzoeker er op te wijzen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de

kritiek van de verzoekende partij daarop. Zoals reeds hoger aangehaald, is op basis van het administratieve dossier waaruit verzoekers gebrekkige kennis blijkt en zoals weergegeven in de bestreden beslissing, het vrijwel onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit waardoor het dienvolgens, en evenzeer voor de Raad, onmogelijk is een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.